

[Fr. Dalgaard.]

her, kan jeg fuldt og helt gaa ind for, at man værner en Institution som Nævningeinstitutionen, at man værner den almindelige Retsbevidsthed i Befolkningen.

Fra første Færd har der om denne Sag været rejst en Kampagne paa et formalistisk Grundlag. Den højtærede Justitsminister imødegik i Dag i sin udførlige Redegørelse hele denne Opstilling, og jeg supplerede den kort i min, efter det ærede Medlem Hr. Aksel Larsens Mening, saa daarlige Tale, supplerede den med at paapege, at uanset at § 31 siger, at i disse Tilfælde maa Offentliggørelse ikke finde Sted, saa maa man erkende — og det er kommet frem i Debatten her i Aften, det er erkendt fra alle Sider undtagen af det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen og Hr. Svend E. Johansen —, at denne Paragraf som alle andre Paragraffer i Lovgivningen maa forstaaes med Forbehold af den øvrige Lovgivning, og at dette, at man ikke maa offentliggøre, hvad der kommer fra lukkede Retsmøder, ikke er til Hinder for, at en Dom indeholder en detailleret Beskrivelse af, hvad der er fremkommet i lukkede Retsmøder. (*Aksel Larsen: Var dette en Dom?*) En Dom? Nej, men det, det her drejer sig om, er, at § 31, naar den læses isoleret, siger, at der er almindeligt Forbud mod offentlig Gengivelse, men det slaar ikke til, for der er ikke et saadant almindeligt Forbud. Det er Paragrafdyrkerne, der gør § 31 til dette kategoriske Forbud — Paragrafdyrkerne, som dyrker Bogstaven og ikke Lovens Aand.

Det har altid været god Skik mellem Demokrater, at de har søgt, ikke efter Lovens Bogstav, men efter Lovens Aand, og et gammelt, rigtigt Ord siger, at Aanden levendegør, men Bogstaven ihjelslaar. I al demokratisk Stræben mod et bedre Samfund har det altid været saaledes, at man har sagt: I Livet skal Forholdene tages i Betragtning, og hvis en Paragraf er forældet og ikke stemmer med Livet og Retsudviklingen, saa skal den ikke respekteres. En Paragraf maa ikke tages isoleret, den skal ses under Hensyn til den almindelige Retsordning. Og det er det, jeg mener, den højtærede Justitsminister har godtgjort for det høje Ting i Dag, idet han har godtgjort, at der gives Tilfælde — og det ærede Medlem Hr. Victor Pürschel indrømmede, at saaledes var det, f. Eks. naar det angik Staten, indrømmede det med Hensyn til den almindelige Nødret —, hvor Paragraffen ikke kunde være gældende, hvor den Hem-

meligholdelsespligt, der paabydes i Paragraffen, kunde tages bort.

Saa er der kun Spørgsmaal om, hvorvidt denne Retsgrundsætning kan anvendes i det foreliggende Tilfælde, og hvorvidt der har været en Embedspligt for Ministeren til at værne Nævningeinstitutionen paa den Maade, som sket er. Derom udtalte jeg i mit forrige Indlæg, at det beror paa et Skøn. Jeg er enig med det ærede Medlem Hr. Victor Pürschel i, at det er et usædvanligt Skridt, der her er foretaget, det er ogsaa et Skridt, der kan rumme Konsekvenser, som man ikke kan være helt glad ved. Det er rigtigt, men det er usædvanligt, fordi det er en usædvanlig Situation, at en Mand der er dømt for en grov Forbrydelse, fejres af store Dele af Befolkningen som en Helt. Det er usædvanligt, og det krævede usædvanlige Midler til Imødegaelse.

Dem har den højtærede Justitsminister betjent sig af, og jeg mener, at i den givne Situation har den højtærede Justitsminister haft Berettigelse til at handle saaledes, hvad ogsaa det ærede Medlem Hr. A. M. Hansen mente, idet han ikke kun, som det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen sagde, havde givet parlamentarisk Tilslutning. Det ærede Medlem Hr. A. M. Hansen sagde, at han fandt den højtærede Justitsministers Handlemaade berettiget, ja, det samme gør jeg. Derfor anbefaler jeg, at man forkaster den af det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen stillede Paastand paa Overgang til Dagsordenen.

Victor Pürschel: Den højtærede Justitsminister opkastede det Spørgsmaal: Kan det nytte at diskutere i Aften, hvorledes en Appel vilde have virket? og besvarede dette Spørgsmaal benægtende. Jeg havde nu imidlertid ikke indskrænket mig til en Paastand om, at en Appel kunde have virket, jeg havde ogsaa begrundet det dermed, at hele Bevægelsen satte ind paa at skabe et Grundlag for en Benaadningsansøgning, for en Amnesti, og i samme Øjeblik man siger: Dommen er ikke endelig, maa denne Bevægelse falde sammen af sig selv. Dette Ræsonnement har den højtærede Justitsminister ikke gjort nogen Indvending imod.

Jeg kunde til Støtte for dette, at Dommen ikke var streng, henvise til to Ting, som Ministeren kunde have fremhævet over for Offentligheden. Den første var, at Nævningerne, som altid er tilbøjelige til at se mildt paa Tingene og gerne, naar de har dømt, vil formilde deres Dom, kun var to Minutter — efter Avisreferaterne, og